המביא גט פרק ראשון גיטין

אם כן נתת דבריך לשיעורין. מה שקשה ע"פ הקונטרס נפ"ק דקידושין (דף יא.) גבי בנתיה דר' יוחי דקפדן אתרקבא דדיוני מפורש בקידושין: **בהלכתא בלא טעם.** פי' מה שמועיל לקנות אבל טעם יש למה תקנו חכמים מעמד שלשתן תקנו שלא יעערב לערות ולעשות קיריינים והכותבה נכסיו לאשתו משום דלא שביק לבריה ויהיב לאחריני ואין דרך לעשות כן אלא לתלן לה כבוד ולמנותה אפיטרופיא ומשיא אשה לבנו כשהאב מסיר כל מה שיש לו מן הבית סמכא עליה דעתא דבן דמסקינן נפ' מי שמת (כ"ב ד' קמד.): **אבל** מתנה מועטת בו'. וא"ת הא נמי שמעי' לה דאמר רב בפרק הזהב (כ"מ מט.) דבריהם אין בהן משום חיסור אמנה ומדמי התם מתנה מועטת למכר דליכא מעות בהדי דבריהם וי"ל דהכא שאומר לנפקד אי לנעל מוב שיתן לו סלקא דעתין דקני טפי מכשאמר מתנה אני נותן לך: **ולא** פש גביה ולא מידי. פר"ת וכן ר"ת שהיו בעלי דינין מודיים לו אי היה הדבר ידוע בעדות ברורה ולא פש גביה מידי ומשמע מדבריהם * דמנפשיה אין נאמן לומר טעיתי כמה שהודיתי אע"ג דאין ליה מיגו דאי בעי אמר מזרתי ופרעתי וכן משמע מהא דתנן בשבועות (דף לח:) מנה לי בידך אמר ליה הן למחר אמר ליה תנהו לי אם אמר נתתיו לך פטור אין לך בידי חייב ומפרש טעמא נפ"ק דבכא בתרא (דף ו.) משום דכל האומר לא ליתי כאומר לא פרעתי דמי ואמאי לא מהימן לומר לו אין לך בידי שטעיתי שהייתי סבור להיות חייב ואיני חייב כלום מיגו דאי בעי אמר פרעתי אמ"כ אלא משמע דבמגו לא מהימן לומר שטעה: **חדא** דאמר רב הונא כו'. ר"ג סלקא דעתין שהיה מחזר בו ולא משום דלא פש גביה מידי: **ומר** סבר הולך לאו כזכי דמי: והשתא סבור שאותו טעם שאומר שמואל מתוך שחייב באחריותו מחר לא עיקר טעם הוא וכה"ג אשכחן (לקמן דף כה.) בהיה דהלוקח יין מבין הכותים דמעיקרא בעי למימר דטעמא דרבי יהודה משום דלא שביק לבריה ויהיב לאחריני